

Gal

Het bos was donker en vol met dieren. Het duister tussen de bomen klikte, gromde en fladderde.

In het lichtje van een lantaarn stonden een man en een jongen naar een pieplein veldflesje te kijken. Het flesje zelf stelde niet veel voor, maar het mengsel dat erin zat was heel bijzonder: een krachtige vloeistof die een band tussen een mens en een totemdier tot stand kon brengen.

‘Doet het pijn?’ vroeg de jongen, Devin Trunswick. Hij droeg mooie kleren en had een arrogant, wreed trekje om zijn mond dat zelfs door de angst niet verdween. Als zoon van een graaf zou hij nooit toegeven dat hij bang was in het donker. Ook al was er ontzettend veel om bang voor te zijn.

De man, Zerif, trok de kap van zijn geborduurde blauwe mantel een stukje naar achteren zodat de jongen zijn ogen beter kon zien. Hij hield het flesje omhoog en vroeg: ‘Maakt dat uit? Dit is een groot voorrecht, jongeheer. Jij gaat een legende worden.’

Dat klonk Devin als muziek in de oren. Op dit moment was hij het tegenovergestelde van een legende. Hij stamde af van een lange reeks Getekenden: mensen die een band met een totemdier hadden gekregen. Maar toen het zijn beurt was geweest, had hij gefaald en de keten verbroken die al generaties lang bestond. Tijdens zijn Nectarceremonie, waarbij kinderen die de juiste leeftijd hadden bereikt de Nectar van Ninani van de Groenmantels kregen en dronken in de hoop dat er een totemdier zou verschijnen, had hij helemaal niets opgeroepen.

En alsof dat niet al erg genoeg was, had zijn bediende, een eenvoudige herdersjongen, een wolf gekregen. Een wólf. En niet zomaar een wolf. De jongen had Briggan de Wolf opgeroepen, een van de Koningsdieren.

Devin was tot op het bot vernederd.

Maar aan die vernedering ging nu een einde komen. Nu zou hij een dier krijgen dat nog sterker was dan Briggan. Hier had hij zich zijn hele leven op voorbereid – het zat in zijn bloed! Zijn lotsbestemming was gewoon een beetje vertraagd, niet verwoest.

‘Waarom heet het de Gal?’ vroeg Devin terwijl hij naar het flesje gluurde. ‘Dat klinkt nogal smerig.’

‘Het is een grapje,’ antwoordde Zerif kortaf.

‘Ik snap niet wat er zo grappig aan is.’

‘Je hebt de Nectar toch geproefd?’

Devin knikte met een zuur gezicht, ondanks de herinnering aan de overheerlijke smaak.

‘Nou,’ zei Zerif en hij trok zijn neus op, ‘nu ga je de Gal drinken. Dan snap je de grap wel, geloof mij maar.’

De jongen wierp een snelle blik over zijn schouder toen er een zacht gegrom tussen de bomen klonk. Naast hem liet een spin met een hard, glimmend lijf zich aan een draad naar beneden zakken. Devin deed heel erg zijn best om niet te dicht bij het beest in de buurt te komen.

‘Als ik een dier oproep móét dat naar me luisteren, toch?’ vroeg hij. ‘Het doet toch alles wat ik zeg?’

‘Een verbintenis die door de Gal tot stand komt is heel anders dan een verbintenis door de Nectar,’ vertelde Zerif. ‘De Nectar smaakt misschien lekkerder, maar aan de Gal heb je meer. We hebben het proces veel beter in de hand. Je hoeft bijvoorbeeld niet bang te zijn dat die spin die je daar zo wanhopig probeert te ontwijken je totemdier wordt.’

Devin verstarde geërgerd omdat Zerif had gemerkt dat hij

panisch was voor de spin. Hooghartig zei hij: 'Ik ben niet bang.'

Maar zijn ogen schoten naar de kooi die met een doek eroverheen klaarstond. Onder die doek zat het beest dat zijn totemdier zou worden. Hij probeerde aan de afmetingen van de kooi af te leiden wat het zou kunnen zijn. Het hok was groot en kwam tot aan zijn borst. Af en toe hoorde hij gekrabbel onder de doek.

Dit was het dier dat de rest van zijn leven bij hem zou blijven. Het dier waarmee hij alles en iedereen zou overwinnen.

Zerif gaf hem het flesje aan. Zijn grijns was breed en gretig als die van een jakhals. 'Eén slokje is genoeg.'

De jongen veegde zijn klamme handpalmen af aan zijn hemd. Nu ging het gebeuren.

Niemand zou ooit nog aan hem twijfelen.

Niemand zou ooit nog denken dat hij zwak was.

Hij was niet de eerste mislukkeling van de familie Trunswick. Hij was hun eerste legende.

De geur van de Gal die door de opening van de veldfles walmde was afschuwelijk. Het spul stonk naar verschroeid haar.

Hij wist nog hoe zalig de Nectar had gesmaakt, als boter met honing. Het was zo bijzonder geweest, tot het misging.

Hij zette de fles aan zijn lippen en klokte zonder nog te aarzelen de Gal naar binnen. Het kostte hem moeite om niet te kokhalzen: hij had het gevoel dat hij de dood dronk, en de grond waarin de dood begraven werd. Maar in die duisternis voelde hij iets in hem tot leven komen, iets groots en sterks en dreigends. Zijn lichaam kon het ding dat in hem groeide bijna niet bevatten. Op dat moment voelde hij geen angst. Hij voelde alleen dat hij angst kon veroorzaken.

Nog steeds glimlachend trok Zerif de doek van de kooi.

Groenhaven

‘Bijna klaar, Uraza,’ zei Abeke terwijl ze een armband om haar slanke bruine pols liet glijden. Ze praatte tegen de luipaard die rusteloos door haar kamer liep. De kamer was veel te klein voor een luipaard, of de luipaard veel te groot voor de kamer, waardoor de katachtige telkens maar een paar stappen kon doen voor ze zich boos snuivend weer moest omdraaien.

Abeke voelde met haar mee.

Binnen een paar korte weken was hun wereld gekrompen van de weidse vlaktes van Nilo, waar ze vandaan kwamen, tot een opgepropt trainingskamp, en toen nog verder tot dit eilandfort: Slot Groenhaven, het hoofdkwartier van de Groenmantels, de hoeders van Erdas. Abeke geloofde best dat het fort, een langgerekt stenen kasteel boven een waterval, heel indrukwekkend was, maar Uraza en zij vonden het bos eromheen allebei een stuk aanlokkelijker.

Buiten werd op een toren in de verte een klok geluid. Drie slagen: tijd voor het oefenlokaal.

Uraza begon nog driftiger heen en weer te lopen en maakte zachte gromgeluiden.

‘Ja ja, we gaan al!’ Abeke knoopte de armband vast zodat hij niet van haar pols zou glijden. De draadjes leken gewone stukjes touw, maar eigenlijk waren het de gekookte staartharen van een olifant. De vier knopen in de draadjes stonden voor zon, vuur, water en wind. Haar volmaakte zus, Soama, had de armband aan haar gegeven toen Abeke wegging. Het was de bedoeling dat hij geluk bracht.

Maar Abeke wist niet of ze nou echt 'geluk' had gehad sinds ze uit Nilo was vertrokken. Ze had een Koningsdier opgeroepen als totemdier, en dat zou je als geluk kunnen beschouwen. Maar vrijwel meteen daarna was ze door mensen meegenomen die stiekem onder één hoedje bleken te spelen met de Verslinder, de aartsvijand van de wereld. Dat was toch echt ongeluk.

De Groenmantels hadden haar opgenomen toen Abeke haar vergissing had ontdekt en ze wist dat ze dat waarschijnlijk als geluk moest opvatten. Ze hadden immers ook kunnen zeggen dat ze haar niet meer wilden. Maar op dit moment voelde ze zich niet erg gelukkig. Ze had één vriend gemaakt sinds dit hele gedoe begonnen was, Shane, en hij was nog bij hun vijanden, de Veroveraars. Ze had haar enige vriend ingeruild voor drie kinderen die haar niet vertrouwden.

En nu zou Abeke het heel fijn vinden als ze het geluk had om niet weer in het gigantische Groenmantelfort te verdwalen.

Ze deed de deur open en trok de groene mantel aan die betekende dat ze had gezworen om Erdas te zullen verdedigen. Het was rumoerig in de schemerige gang. Ze hoorde het opgewonden geschetter van een aap en daaronder een laag brommende mannenstem. Een ezel balkte. Door de stenen muren klonk een soort hoefgetrappel, of roffelende voetstappen. Abeke dook weg voor een knalgele vogel die rakelings langs haar hoofd scheerde.

Maar toen Uraza de vogel zag, sprong de luipaard met een nogal dreigende vreugdegrauw de lucht in. De gele vogel krijste. Net voordat Uraza haar klauwen tegen elkaar kon slaan, greep Abeke haar bij de staart. De sprong van de luipaard werd met een verontwaardigd gejackt afgebroken.

Uraza draaide zich om. Heel even ontblootte ze instinctief haar vervaarlijke tanden.

Abekes hart sloeg een slag over.

Toen besepte de luipaard dat het de hand van Abeke was die

haar staart vasthield. Ze liet haar bovenlip weer zakken en keek Abeke diep gekrenkt aan. De vogel wiekte weg.

‘Sorry,’ zei Abeke. ‘Maar dat was iemands totemdier!’

Je zou denken dat een Koningsdier wel zou begrijpen dat je het totemdier van iemand anders niet hoorde op te eten, maar Uraza reageerde soms vooral dierlijk en niet erg koninklijk.

‘Misschien moeten we het zo doen,’ zei Abeke tegen Uraza terwijl ze vragend haar arm uitstak. Alle totemdieren konden in rusttoestand gaan. Als Uraza daar nu voor zou kiezen, zou ze een tatoeage op de huid van Abeke worden tot ze bij het oefenlokaal waren. En tatoeages hadden nog nooit iemands totemdier opgegeten.

Maar Uraza had geen zin meer om ergens opgesloten te zitten. Ze keek even naar de uitgestrekte arm van Abeke, maar draaide zich toen om en sloop verder door de lange gang.

Abeke drong niet aan. Ze waren al laat. Terwijl ze zich achter haar luipaard aan haastte, kwam ze meerdere Groenmantels tegen die hun hand naar haar opstaken en haar bij naam begroetten. Abeke vond het vervelend dat zij hun namen niet wist, maar deze mensen kenden haar allemaal beter dan zij hen. De vier nieuwe gasten in het kasteel – Abeke, Rollan, Meilin en Conor – waren beroemd. Dit waren de kinderen die op de een of andere wonderbaarlijke manier de Vier Gevallen hadden opgeroepen.

Uraza maakte een vreemd mekkerend geluid terwijl ze langs een wenteltrap omlaag sprong. Eenmaal beneden bleven het meisje en de luipaard allebei aarzelend staan. Ze zagen twee gangen die er precies hetzelfde uitzagen, met witgepleisterde muren en houten plafonds. En eentje daarvan leidde naar het oefenlokaal.

‘Uraza?’ vroeg Abeke. De parse ogen van Uraza flitsten van de vloer naar het plafond en haar lange staart zwiepte langzaam heen en weer.

Opeens vond Abeke dat ze niet echt meer leek op een luipaard die probeerde te bedenken welke kant ze op moesten. Ze leek op een luipaard die op het punt stond om...

Uraza schoot naar voren. In een gespierde goudzwarte streep zette ze zich af tegen de muur. Er kwam een dreigend, ijzingwekkend gegrom uit haar keel. Heel even dacht Abeke alleen maar: wat een geweldig beest!

Toen besepte ze dat Uraza op jacht was. De onfortuinlijke prooi van de luipaard zat weggedoken in een inkeping in de muur. Het was een klein, marterachtig diertje met roze pootjes, een gestreepte rug en grote ogen. Abeke dacht dat het een suikereekhoorn was.

Uraza dacht dat het een smakelijk hapje was.

'Uraza!' Abeke deed opnieuw een uitval naar de staart van de luipaard, maar ze greep mis. De suikereekhoorn sprong naar de andere muur. Tijdens de zweefvlucht strekten zijn kleine pootjes zich uit. Daartussen zat vlieghuid, waardoor zijn lichaam in een soort harig zeil veranderde.

Uraza viel aan. De eekhoorn schoot weg en de twee dieren sjeesden door de gang. De eekhoorn vloog tegen een tafeltje. Uraza gooide het ding omver. De eekhoorn klom in een wandtapijt van Olvan, de leider van de Groenmantels. Uraza klauwde de stof van de muur. Abekes waardigheid zweefde in flarden naar de grond.

Wanhopig zette Abeke de achtervolging in. Ze kreeg een achterpoot van Uraza te pakken, maar de luipaard rukte zich moeiteloos los en Abeke had alleen nog een handvol zwarte en gele haren vast.

De jacht raasde voort. Met z'n drieën stormden ze vanuit de gang een kleine eetzaal in waar Abeke nog niet eerder was geweest. Overal zaten mensen. Abeke moest om de banken heen rennen terwijl de suikereekhoorn en Uraza over de lange tafel denderden. Borden vlogen in het rond. Eén man kreeg een kwak

havermout in zijn gezicht. Een andere eter kneep haar ogen dicht tegen een lading fruit.

Er was zojuist een portie verontwaardiging toegevoegd aan het ontbijtbuffet.

Abeke voelde de priemende blikken van de Groenmantels. Ze wilde schreeuwen: Het is haar schuld, ik kan er niets aan doen! Maar ze wist al hoe ze zouden reageren.

Jij hoort je totemdier in de hand te houden.

Kun je haar niet aan?

Dit is jóúw verantwoordelijkheid!

Het is jouw schuld dat het misgaat.

Misschien hoor je hier toch niet thuis.

Ze had geen tijd om haar verontschuldiging aan te bieden of de troep op te ruimen. Hijgend spurte ze achter de dieren aan die zich klauwend en krabbend een weg baanden door een aantal kronkelgangen en een grote zaal vol stoelen, tot in een hal met een ronde deur aan de andere kant. De paniekerige jammergeluidjes van de suikereekhoorn klonken als een piepende schommelstoel.

Abeke was ook buiten adem. In Nilo had ze uren achter elkaar op dieren kunnen jagen zonder ook maar een moment naar lucht te hoeven happen. Wat deed dit kasteel met haar?

‘Uraza,’ zei ze met haar hand tegen de steek in haar zij gedrukt. ‘We zijn hier om de wereld te redden... te beginnen bij die eekhoorn!’

Uraza keek op en de suikereekhoorn had net genoeg tijd om zich met een woeste sprong op een kroonluchter in veiligheid te brengen. Abeke en de eekhoorn slaakten allebei een zucht van opluchting.

Uraza bleef rondjes lopen onder de kroonluchter, maar de jacht was ten einde.

En nu, dacht Abeke verbolgen, zijn we écht verdwaald.

Dat ze verdwaald waren was op zich nog niet zo erg. Maar

dat ze te laat waren wel. Niet omdat daar nou zo'n strenge straf op stond, want de leraren waren best begripvol. Maar ze wist dat het de verstandhouding tussen haar en de drie andere kinderen nóg moeizamer zou maken. De anderen waren samen aan hun training begonnen toen Abeke nog in de greep van de Verslinder had gezeten. Ze was niet alleen een buitenstaander, ze was ook nog eens verdacht, want ze had geheuld met de vijand. De anderen dachten natuurlijk dat ze nu ergens in het kasteel aan het spioneren was en geheime boodschappen naar Zerif stuurde, de Veroveraar die haar na haar Nectarceremonie had meegenomen. Terwijl Uraza ondertussen het totemdier van iemand anders opvrat.

Ze moest nú naar dat oefenlokaal.

Misschien was er iemand aan de andere kant van deze deur die haar de weg kon wijzen. De ronde deuropening had hoe dan ook iets verleidelijks, ook als de kamer verlaten zou blijken. Iets aan de poort wekte de indruk dat hij naar buiten leidde, hoewel dat natuurlijk niet het geval was. Abeke kon het gevoel niet goed verklaren.

Voorzichtig duwde ze de deur open. Ze zag een donkere kamer waar ze nog nooit eerder was geweest. Hij was volgestouwd met muziekinstrumenten, geheimzinnige kunstwerken en spiegels. Er stonden trommels die net zo groot waren als zijzelf, een soort piano maar dan zo klein als een hond en een bakvol verschillende soorten fluiten. Aan een van de muren glimlachte het portret van een meisje haar toe en een andere wand was versierd met een muurschildering van een man die een heleboel onbekende dieren door een veld voerde. De kamer rook naar stof, hout en leer, maar ook, tot Abekes vreugde, naar de natuur, ook al kon ze opnieuw niet goed verklaren waarom.

Er stond een man binnen, deels met zijn rug naar haar toe.

Misschien was zijn totemdier in rusttoestand, maar Abeke had al gauw in de gaten dat ze dat niet zou kunnen zien. Op zijn gezicht

na was elke centimeter van zijn bleke huid bedekt met tatoeages: doolhoven, cirkels, sterren, manen, knopen, gestileerde wezens, allemaal van inkt. De tekening van zijn totemdier zou wegvallen tussen alle andere afbeeldingen op zijn lijf.

Abeke was onder de indruk. Of het nu de bedoeling van de man was geweest of niet, op deze manier hield hij het bestaan van zijn totemdier slim verborgen.

Het deel van zijn gezicht dat ze kon zien leek jong, maar zijn haar was grijs, bijna wit.

Hij scheen haar geruisloze binnenkomst niet opgemerkt te hebben. Hij had zijn ogen neergeslagen en was binnensmonds aan het fluisteren. Abeke kon de woorden niet goed verstaan, maar het klonk alsof hij iemand probeerde over te halen. Opeens had ze het gevoel dat ze een geheim ritueel verstoorde, een heilig ritueel misschien wel. En het was ook een beetje griezelig, in die schemerige kamer vol spiegels.

Ze liep achteruit terug door de deuropening. Ze zou zelf het oefenlokaal wel zoeken.

Uraza zat in de hal op haar te wachten, haar staart keurig om haar poten gekruld.

Abeke hoefde niet tegen de luipaard te zeggen dat ze boos op haar was. Dat wist Uraza zo ook wel.

Zonder iets te zeggen stak Abeke haar arm uit. En zonder ook maar een moment te aarzelen werd Uraza een tatoeage op haar huid. Het prikte maar heel even. Abeke ging op weg. In Nilo had ze er toch om bekendgestaan dat ze zo goed kon spoorzoeken? Ze zou dat oefenlokaal vinden. En ze zou ervoor zorgen dat ze niet meer verdwaalde.

Het oefenlokaal was de op een na grootste ruimte in Slot Groenhaven. Het was licht en uitnodigend en had een

duizelingwekkend hoog en spits plafond voor de vliegende totemdieren. Eén kant van de ruimte diende als wapenopslag, met speren, knotsen en katapulten, alles wat je je maar zou wensen, als je er maar mee kon vechten. In de muren zaten glas-in-loodramen, allemaal met een ander Koningsdier erop.

Toen ze binnenkwam was Abeke zich meteen pijnlijk bewust van de achterdochtige blikken. Rollan, de smoezelige weesjongen die Essix de Valk had opgeroepen, keek haar fronsend aan. Meilin stond vlak bij haar panda Jhi en had een vlakke uitdrukking op haar beeldschone gezicht. Alleen Conor, de blonde jongen met de bleke huid die Briggan de Wolf had opgeroepen, schonk haar een zwak glimlachje.

Tarik, de Groenmantel die zich met hun opleiding en toekomst bezighield, stond voor een stoffen kamerscherm. Zijn verweerde, pezige gezicht was maar iets lichter dan dat van Abeke. Hij wierp haar een verbaasde blik toe. ‘Abeke, heb je de trainingsbel niet gehoord?’

Het had geen zin om Uraza de schuld te geven. Ze wist wat Tarik zou zeggen: ‘Over een tijdje zul je met Uraza moeten samenwerken in situaties die nog veel ingewikkelder zijn dan onze gangen.’ En ze wilde niet nog meer argwaan wekken bij de anderen.

‘Het spijt me. Ik was verdwaald,’ zei Abeke. Toen liet ze snel Uraza van haar arm komen.

‘Verdwaald?’ Meilin sloeg haar ogen ten hemel. Ze draaide zich om naar Tarik. ‘Kunnen we nu eindelijk beginnen? Elke minuut dat we hier staan te niksen valt er weer een stad in Zhong in handen van de Veroveraars.’

‘Dat zijn wel erg veel steden,’ zei Rollan. ‘Wou je soms zeggen dat er al elf steden gevallen zijn sinds we hier in dit lokaal zijn? Hoeveel zijn er tijdens het ontbijt dan wel niet gevallen? Dat duurde bijna twintig minuten! Hoe...’

‘Rollan, dat is niet grappig,’ zei Tarik. ‘En Meilin heeft gelijk.’

We moeten onze tijd goed benutten. Maar ik denk dat we meer bereiken als we gezamenlijk trainen. Vandaag gaan jullie oefenen door tegen andere Groenmantels te vechten.’

Meilin trok een zelfgenoegzaam gezicht, overtuigd van haar eigen kunnen.

‘Ik wil de knots,’ zei Rollan. ‘En de boksbeugel.’

‘Rustig aan,’ zei Tarik. Op dat moment kwamen er vier andere Groenmantels binnen. Hun totemdieren waren in rusttoestand, maar de nieuwkomers hielden hun arm zo dat de kinderen hun tatoeages konden zien, alsof de Groenmantels hun totemdieren presenteerden zonder dat ze lijfelijk aanwezig waren. Ze hadden een lama, een vliegende hond, een maki en een poema.

Tarik vervolgde: ‘Jullie zullen niet altijd wapens tot je beschikking hebben. De kans is zelfs groter dat je wordt aangevallen als je niet op je hoede bent: als je ligt te slapen of zit te eten. Daarom gaan jullie vandaag geen echte wapens gebruiken.’

Hij schoof het kamerscherm opzij. Aan de muur erachter hingen koekenpannen, bezemstelen, borden, kussens en andere huishoudelijke voorwerpen.

Hij zei: ‘Jullie gaan déze dingen gebruiken.’

‘O, dat deed ik vroeger elke dag,’ grinnikte Rollan.

‘Belachelijk,’ wierp Meilin tegen. ‘Misschien dat een straatschooier zin heeft om met zulke krakkemikkige wapens te vechten, maar ik win makkelijker met mijn blote handen.’

Abeke en Conor wisselden een blik. Ze verspilden geen energie aan gemopper en liepen allebei naar de muur om een wapen te halen.

‘Pak het eerste wat je tegenkomt,’ zei Tarik. ‘Als ik fluit wissel je van voorwerp.’

Abeke nam een bezem en Conor een vork.

‘Hier,’ zei Rollan terwijl hij voor Meilin een zakdoek van de muur haalde. ‘Die maakt geen krassen op je poezelige handjes.’

Meilin glimlachte liefjes en pakte een koekenpan die ze aan

hem gaf. ‘En die is voor jou. Die kan zelfs iemand zonder hersens nog hanteren.’

Rollan deed alsof hij een buiging maakte.

‘Op jullie plaats,’ beval Tarik.

Ze gingen klaarstaan tegenover de andere Groenmantels. Abekes tegenstander was een man van middelbare leeftijd met de makitatoeage en grote, vriendelijke ogen. Het zwaard dat hij vasthield zag er echter een stuk minder vriendelijk uit.

‘Ik ben Errol,’ zei de man terwijl hij zijn hand even op zijn borst legde.

‘Ik ben Abeke,’ antwoordde Abeke.

Hij glimlachte haar warm toe. ‘Dat weet ik.’

De stem van Tarik klonk boven het voorstelrondje uit. ‘Voor het oudere team: hou je totemdier in rusttoestand. Voor het jongere team: jullie mogen alle middelen inzetten die je tot je beschikking hebt. Het doel is om je tegenstander te ontwapenen. Als dat gelukt is, probeer je hem of haar tegen de grond te drukken.’

‘Hoe lang?’ vroeg Meilin. ‘Hoe weet je wanneer je gewonnen hebt?’

‘Het gaat hier niet om winnen of verliezen, Meilin,’ reageerde Tarik. ‘We hebben geen tijd voor wedstrijdjes. Ik wil dat jullie laten zien dat je een tegenstander kunt uitschakelen zodat ik weet dat jullie ook in het echte leven een gevaarlijke situatie aankunnen. Goed. Klaar? Drie, twee...’

Hij zette zijn vingers aan zijn lippen en stootte een schel, doordringend gefluit uit. De oefening begon.

Abeke had meteen in de gaten dat haar bezem geen partij vormde voor het zwaard van Errol. Ze besloot haar Niloaanse achtergrond eer aan te doen en wierp haar bezem als een speer naar hem toe. De steel ketste onverrichter zake af tegen zijn borst. Errol grijnsde haar toe en raapte het ding op.

‘De eerste keer telt niet,’ zei hij terwijl hij haar de bezemsteel

teruggaf. Een eindje verderop klonk het gekletter van metaal en Rollan vloekte opgetogen. ‘Maar vergeet niet dat dat wapen geen punt heeft. Als je het in een echt gevecht naar me toe had gegooid, zou je het nu met lege handen tegen mijn zwaard moeten opnemen.’

Abekes wangen gloeiden. ‘Ik snap het.’

‘Maar je kunt goed gooien,’ zei hij. ‘Als ik je een tip mag geven: gebruik die bezemsteel om je te verdedigen, en beschouw je totemdier als je wapen. En als je een echt wapen in handen hebt, moet je het juist andersom doen.’

‘Bedankt,’ zei ze. Een beetje argwanend door zijn vriendelijke glimlach voegde ze eraan toe: ‘Hou je niet in, hè?’

‘Daar zou ik je geen plezier mee doen,’ zei Errol. ‘We willen je juist klaarstomen voor het echte werk. Jij moet je niet inhouden.’

Abeke wierp een snelle blik op de anderen. Meilin zat op de schouders van haar tegenstander en had de zijden zakdoek voor de ogen van haar belager gebonden. Als Meilin zo veel kan met een lapje stof, dan moet ik toch iets met een bezem kunnen! dacht Abeke.

Deze keer gebruikte ze de bezem als een lange staf toen Errol met het zwaard op haar afkwam, en ze weerde zijn slagen zo goed mogelijk af. Maar zijn klappen werden steeds harder en de bezem begon te versplinteren.

‘Sorry!’ zei Abeke.

Hij keek verbaasd op. ‘Waarvoor?’

‘Hiervoor!’ Met een licht schuldgevoel wierp Abeke de haren van de bezem in het gezicht van de zwaardvechter. Hij sloeg niezend naar de prikkende wolk van stof, haren en dierenvacht die om zijn hoofd wervelde en zwaaide nietsziend met zijn zwaard in het rond.

Tja, hij zei zelf dat ik me niet moest inhouden, dacht Abeke. ‘Uraza!’ riep ze. ‘Nu!’

Net op het moment dat het zwaard van Errol haar bezem

doormidden hakte en de splinters in het rond vlogen, viel de luipaard aan. Haar voorpoten bonkten tegen Errols borst. De Groenmantel viel met een grom achterover en ving zichzelf op met zijn handen. Zijn zwaard kletterde op de grond.

Uraza likte bedaard aan haar poot.

Errol stak liggend op zijn rug zijn duim op naar Abeke.

Abeke glimlachte naar hem. Het was fijn om het gevoel te hebben dat ze erbij hoorde.

Tarik floot weer op zijn vingers.

‘Ander wapen!’ riep hij. ‘Ik wil dat jullie deze ronde als een team vechten! Opschieten! Pak iets, vlug.’

Abeke griste een zware houten beslagkom van de muur en Conor pakte een lepel. Meilin en Rollan kibbelden over een vaas. Uiteindelijk had Meilin de porseleinen onderkant vast en Rollan de droge bloemen die erin hadden gezeten.

‘Maar...’ zei Rollan.

Het schelle gefluit klonk opnieuw. ‘Als team, vooruit!’

Deze keer vielen de vier Groenmantels allemaal tegelijk aan, en de vier kinderen namen het samen tegen hen op. De houten kom van Abeke deed het goed als schild. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Conor en Briggan samenwerkten en telkens naar voren en weer terug schoten.

Slim, dacht Abeke. Conor neemt zijn opleiding heel serieus. Hij zou zelfs nog weten wat hij moest doen als hij ergens midden in de wildernis werd overvallen met geen enkel wapen bij de hand.

Ze was echt onder de indruk van het feit dat die twee zo goed waren geworden. Conor en Briggan waren bij elke oefensessie een beetje vooruitgegaan, maar nu hadden ze echt een grote sprong gemaakt.

Plotseling veranderden de Groenmantels van tactiek en stortten ze zich alle vier tegelijk op Abeke. Opeens zag ze twee zwaarden, een speer en een bijl voor haar neus, en die kon ze